

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ
οι
**ΜΥΣΤΙΚΟΙ
ΕΠΤΑ**

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Enid
Blyton

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Μια συνάντηση των Μυστικών Εφτά

Η ομάδα των Μυστικών Εφτά είχε τη συνηθισμένη εβδομαδιαία συνάντησή της στο γνωστό μέρος. Στην παλιά αποθήκη στο βάθος του κήπου, που ανήκε στον Πίτερ και στην Τζάνετ. Στην πόρτα, που ήταν βαμμένη με έντονο πράσινο χρώμα, υπήρχαν τα αρχικά Μ.Ε. Ο Πίτερ και η Τζάνετ βρίσκονταν κιόλας στην αποθήκη και περίμεναν. Η Τζάνετ έστυβε λεμόνια σε μια μεγάλη κανάτα, για να φτιάξει λεμονάδα για τη συνάντηση. Σ' ένα πιάτο υπήρχαν μπισκότα για τα παιδιά κι ένα μεγάλο μπισκότο για σκύλους. Αυτό ήταν για τον Σκάμπερ, το χρυσόμαλλο σπάνιελ. Καθόταν με τα μάτια του καρφωμένα στο πιάτο, σαν να φοβόταν πως το μπισκότο θα βγάλει ξαφνικά φτερά και θα εξαφανιστεί.

«Έρχονται και οι άλλοι!» είπε ο Πίτερ, που κοιτούσε από το παράθυρο. «Ο Κόλιν, ο Τζορτζ, η Μπάρμπα, η Παμ και ο Τζακ. Κι έτσι, μαζί μ' εσένα και μ' εμένα, συμπληρώνεται η ομάδα των Εφτά».

Γουφ! γάβγισε ο Σκάμπερ, διαμαρτυρόμενος επειδή τον άφησαν απέξω.

«Συγγνώμη, Σκάμπερ» είπε ο Πίτερ. «Εσύ δεν είσαι μέλος, αλλά κολλιτσιδα – μια πολύ καλή κολλιτσιδα!»

Τακ τακ! Κάποιος χτύπησε στην πόρτα.

«Το σύνθημα, παρακαλώ» φώναξε από μέσα ο Πίτερ.

Δεν ξεκλείδωνε ποτέ την πόρτα, μέχρι αυτός που ήταν απέξω να πει το σύνθημα.

«Κουνέλια» είπε ο Κόλιν, και ο Πίτερ ξεκλείδωσε την πόρτα.

«Κουνέλια» είπε και ο Τζακ, όπως και όλοι οι υπόλοιποι με τη σειρά τους.

Αυτό ήταν το πιο πρόσφατο σύνθημά τους. Οι Μυστικοί Εφτά το άλλαζαν κάθε βδομάδα, για την περίπτωση που κάποιος το είχε ακούσει.

Ο Πίτερ παρατηρούσε τον καθένα πολύ προσεκτικά καθώς έμπαιναν μέσα και κάθονταν.

«Πού είναι το σήμα σου, Τζακ;» ρώτησε.

Ο Τζακ αισθάνθηκε άσχημα.

«Λυπάμαι πολύ» απολογήθηκε «αλλά νομίζω πως μου το πήρε η Σούζι. Το είχα κρύψει στο συρτάρι μου, αλλά όταν πήγα σήμερα το πρωί να το πάρω, είχε εξαφανιστεί. Η Σούζι μπορεί να γίνει πολύ ανυπόφορη αν θέλει».

Η Σούζι ήταν η αδελφή του Τζακ. Λαχταρούσε να μπει και εκείνη στην ομάδα, αλλά όπως της εξηγούσε υπομονετικά ο Τζακ, όσο η ομάδα είχε την ονομασία Μυστικοί Εφτά και τα παιδιά ήταν εφτά, δεν υπήρχε χώρος για άλλον.

«Η Σούζι χρειάζεται ένα χέρι ξύλο» είπε ο Πίτερ. «Πρέπει να πάρεις πίσω το σήμα σου, με κάθε τρόπο, Τζακ. Και στο μέλλον, αντί να το παρατάς οπουδήποτε, καλύτερα να το καρφитσώνεις στην πιτζάμα σου και να το φοράς και τη νύχτα. Μόνο έτσι η Σούζι δεν θα μπορεί να το αρπάξει».

«Εντάξει» συμφώνησε ο Τζακ.

Έριξε μια ματιά τριγύρω για να δει αν όλοι οι άλλοι φορούσαν τα σήματά τους. Κάθε μέλος φορούσε μια μικρή στρογγυλή κονκάρδα με τα αρχικά Μ.Ε. κεντημένα πάνω της. Ένωσε ενοχλημένος με τη Σούζι.

«Έχει κανείς κάτι ενδιαφέρον να αναφέρει;» ρώτησε ο Πίτερ, μοιράζοντας τα μπισκότα.

Πέταξε στον Σκάμπερ το δικό του μπισκότο και το σπάνιελ το άρπαξε στον αέρα. Όλοι απολάμβαναν τη λιχουδιά τους.

Κανένας δεν είχε να αναφέρει το παραμικρό. Η Μπάρμπαρα κοίταξε τον Πίτερ.

«Αυτή είναι η τέταρτη βδομάδα που δεν έχουμε κάτι αξιοσημείωτο να αναφέρουμε και που τίποτα δεν έχει συμβεί» παρατήρησε. «Είναι πολύ βαρετό. Δεν βλέπω τον λόγο γιατί να υπάρχει μια μυστική ομάδα, αν δεν κάνει κάτι – να λύνει κάποιο μυστήριο ή να έχει μια περιπέτεια».

«Τότε, βρες μας κάτι» είπε κάπως πειραγμένος ο Πίτερ. «Μήπως νομίζεις ότι τα μυστήρια και οι περιπέτειες φυτρώνουν σαν μανιτάρια, Μπάρμπαρα;»

Η Τζάνετ σέρβιρε τη λεμονάδα.

«Κι εγώ θα ήθελα να συμβεί κάτι ενδιαφέρον» είπε. «Δεν μπορούμε να σκαρφιστούμε μια υπόθεση εμείς και να ριχτούμε σε μια περιπέτεια, έτσι μόνο και μόνο για να έχουμε κάτι να κάνουμε;»

«Τι είδους περιπέτεια;» ρώτησε ο Κόλιν. «Μπλιαχ! Αυτή η λεμονάδα είναι ξινή!»

«Θα βάλω λίγο μέλι ακόμα» είπε η Τζάνετ. «Ακούστε τι εννοώ. Δεν θα ήταν καλή ιδέα να ντυθούμε Ινδιάνοι, ή κάτι τέτοιο, και να παραμονεύουμε κάποιους χωρίς να το γνωρίζουν; Ο Πίτερ κι εγώ έχουμε κάτι πολύ όμορφα ινδιάνικα ρούχα».

Το συζήτησαν για λίγη ώρα. Ανακάλυψαν ότι έξι απ' αυτούς είχαν ινδιάνικα ρούχα.

«Λοιπόν, ξέρω τι μπορούμε να κάνουμε» φώναξε ο Τζακ. «Θα ντυθούμε Ινδιάνοι και θα πάμε στο Μικρό Δάσος. Θα χωριστούμε σε δύο ομάδες, η καθεμία θα πιάσει από μια άκρη του δάσους και θα προσπαθήσουμε να βρούμε τον Κόλιν, που είναι ο μόνος που δεν έχει στολή. Θα έχει πλάκα!»

«Δεν μου αρέσει πολύ η ιδέα να με παραμονεύετε και οι έξι» διαφώνησε ο Κόλιν. «Δεν θα ήθελα να μου ορμήσετε όλοι μαζί».

«Είναι απλώς ένα παιχνίδι» είπε η Τζάνετ. «Μην είσαι ανόητος».

«Ακούστε, κάποιος έρχεται!» ψιθύρισε ο Πίτερ.

Βήματα ακούστηκαν να ανεβαίνουν το μονοπάτι και να πλησιάζουν στην αποθήκη. Ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα τούς έκανε όλους να αναπηδήσουν.

«Σύνθημα!» φώναξε ο Πίτερ, ξεχνώντας ότι όλοι οι Μυστικοί Εφτά ήταν εκεί.

«Κουνέλια» ήταν η απάντηση.

«Η Σούζι!» είπε θυμωμένος ο Τζακ.

Πετάχτηκε ως την πόρτα και την άνοιξε. Στο άνοιγμα, όπως ακριβώς το περίμενε, στεκόταν η ενοχλητική αδελφή του, φορώντας ακόμα και την κονκάρδα με τα αρχικά Μ.Ε.

«Είμαι μέλος!» φώναξε. «Ξέρω το σύνθημα και έχω και το σήμα!»

Σηκώθηκαν όλοι επάνω αγριεμένοι και η Σούζι το έβαλε στα πόδια χαχανίζοντας. Ο Τζακ έγινε κατακόκκινος από θυμό.

«Αλίμονό της!» είπε. «Και τώρα πρέπει να σκεφτούμε ένα καινούριο σύνθημα!»

«Το σύνθημα θα είναι “Ινδιάνοι”» φώναξε από πίσω του ο Πίτερ. «Και θα συναντηθούμε εδώ στις δυόμισι!»

2

Ένα ινδιάνικο απόγευμα

Στις δυόμισι, τα μέλη της ομάδας των Εφτά ήρθαν και πάλι στην αποθήκη, κάποιοι παρέα, κάποιοι χώρια. Ο Τζακ έφτασε πρώτος, φορώντας αυτή τη φορά το σήμα του. Είχε πάρει στο κυνήγι τη Σούζι και, όταν την έπιασε, της το πήρε.

«Θα έρθω, θα χτυπήσω την πόρτα και θα ξαναφωνάξω το σύνθημα» τον απείλησε η αδελφή του.

«Χαμένος κόπος!» της απάντησε ο Τζακ. «Έχουμε καινούριο!»

Όλοι πρόφεραν σιγανά το νέο σύνθημα για την περίπτωση που ο μπελάς, η Σούζι, τριγύριζε ύποπτα εκεί γύρω.

«Ινδιάνοι»

«Ινδιάνοι»

Το σύνθημα ψιθυριζόταν ξανά και ξανά, μέχρι που μαζεύτηκαν και οι εφτά. Είχαν φέρει τα ινδιάνικα κοστούμια και τα φτερά για το κεφάλι. Δεν άργησαν να ντυθούν όλοι, εκτός από τον Κόλιν, που δεν είχε στολή.

«Και τώρα φύγαμε για το Μικρό Δάσος» είπε ο Πίτερ χοροπηδώντας και κουνώντας πάνω κάτω ένα τρομακτικό στην όψη ξύλινο τσεκούρι.

«Θα πάρω τον Τζακ και την Τζάνετ στην ομάδα μου και εσύ, Τζορτζ, μπορείς να πάρεις την Μπάρμπα και την Παμ. Και οι δύο ομάδες θα προσπαθήσουμε να παραφυλάξουμε και να πιάσουμε τον Κόλιν».

«Δεν θέλω να με δέσετε σε κανένα δέντρο, να με βάλετε στόχο και να μου τοξεύετε βέλη» είπε αποφασιστικά ο Κόλιν. «Αυτό μπορεί να είναι αστείο για σας, αλλά όχι και για μένα. Καταλάβετε;»

Όλοι είχαν βάψει τα πρόσωπά τους με περίεργα χρώματα, εκτός από τον Κόλιν. Ο Τζακ είχε ένα πλαστικό μαχαίρι και παρίστανε πως ήθελε να το καρφώσει στον Σκάμπερ. Στ' αλήθεια, έμοιαζαν με μια πολύ άγρια φυλή Ινδιάνων.

Ξεκίνησαν για το Μικρό Δάσος, που βρισκόταν μισό μίλι μακριά, πέρα από τα λιβάδια. Απλωνόταν δίπλα από μια μεγάλη έπαυλη που είχε την ονομασία Μίλτον Μάνορ. Ολόγυρα η έπαυλη περιβαλλόταν από έναν ψηλό τοίχο.

«Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να ξεκινήσουμε από διαφορετικά σημεία του Μικρού Δάσους» είπε ο Πίτερ εξηγώντας τους κανόνες του παιχνιδιού. «Εμείς οι τρεις θα πάμε σ' εκείνη την πλευρά και εσείς οι τρεις μπορείτε να πάτε στην απέναντι. Κόλιν, εσύ θα πας στη μέση. Θα κλείσουμε όλοι τα μάτια μας, θα μετρήσουμε μέχρι το εκατό και μετά θ' αρχίσουμε να σε παραμονεύουμε και να σε κυνηγάμε».

«Κι αν δω κάποιον από εσάς και φωνάξω το όνομά του, θα πρέπει να σηκωθεί και να παρατήρει την κρυψώνα του» συμπλήρωσε ο Κόλιν. «Θα έχει βγει από το παιχνίδι».

«Επίσης, αν κάποιος από εμάς καταφέρει να σε πλησιάσει και να σε αρπάξει, τότε θα είσαι αιχμάλωτός του» συνέχισε ο Πίτερ. «Το Μικρό Δάσος είναι το πιο κατάλληλο μέρος γι' αυτό το παιχνίδι».

Πραγματικά, ήταν ένα δάσος γεμάτο ρείκια, θάμνους και δέντρα. Ρείκια και ψηλό γρασίδι μεγάλωναν τούφες τούφες κάτω από τη σκιά των θάμνων και των δέντρων. Υπήρχαν πολλά μέρη για να κρυφτεί κανείς και ο καθένας θα μπορούσε να παραφυλάξει κάποιον από τη μια άκρη του δάσους ως την άλλη, χωρίς να γίνει αντιληπτός, αρκεί να σερνόταν προσεκτικά στο χώμα.

Οι δύο ομάδες χωρίστηκαν και πήγαν η καθεμία στη δική της πλευρά του Μικρού Δάσους. Ένας φράχτης ήταν το όριο του από τη μια μεριά, ενώ από την άλλη ο τοίχος του Μίλτον Μάνορ υψωνόταν γερός και ψηλός. Αν ο Κόλιν κατάφερνε να βγει από το δάσος, είτε από τη μια μεριά είτε από την άλλη χωρίς να τον πιάσουν, θα έβγαине νικητής.

Το αγόρι πήγε στη μέση του δάσους και στάθηκε περιμένοντας να κλείσουν οι άλλοι τα μάτια τους και να αρχίσουν το μέτρημα. Μόλις ο Πίτερ κούνησε ένα μαντίλι δείχνοντας ότι είχε αρχίσει το μέτρημα, ο Κόλιν έτρεξε σ' ένα δέντρο. Σκαρφάλωσε γρήγορα στα χοντρά κλαδιά του και κάθισε σ' ένα ψηλό κλωνάρι. Ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του.

Ας με ψάχνουν όσο θέλουν, απ' τη μια άκρη του δάσους ως την άλλη. Δεν πρόκειται να με βρουν, σκέφτηκε. Κι όταν όλοι τους θα κουραστούν να ψάχνουν και θα τα παρατήσουν, θα κατεβώ κάτω και θα πάω περπατώντας να τους συναντήσω!

Το μέτρημα τελείωσε. Έξι «Ινδιάνοι» απλώθηκαν και, σιωπηλά, άρχισαν να τριγυρνούν προσεκτικά μέσα στα ρείκια και στην πυκνή βλάστηση.

Ο Κόλιν μπορούσε να καταλάβει πού βρίσκονταν μερικοί απ' αυτούς, από το χορτάρι που θρόιζε. Συνέχισε να κρυφοκοιτάζει μέσα από τα κλαδιά του δέντρου, γελώντας από μέσα του. Τελικά, το παιχνίδι τους είχε πολλή πλάκα!

Ξαφνικά, κάτι πολύ παράξενο τράβηξε το βλέμμα του. Κοίταξε προς τον ψηλό τοίχο που περιέβαλλε την έκταση του Μίλτον Μάνορ και είδε κάποιον να κάθεται εκεί πάνω! Τη στιγμή που το αγόρι κοίταξε, ο άντρας πήδησε κάτω και χάθηκε από τα μάτια του. Ο Κόλιν άκουσε το θρόισμα της χλόης καθώς ο άγνωστος προσγειώθηκε στο έδαφος. Έμεινε κατάπληκτος! Τι γύρευε αυτός ο άντρας σκαρφαλωμένος πάνω στον τοίχο;

Το αγόρι δεν μπορούσε να σκεφτεί τι έπρεπε να κάνει. Δεν μπορούσε να αρχίσει να φωνάζει τους άλλους πάνω από το δέντρο. Τότε είδε τον Πίτερ –ή κάποιο από τα παιδιά– να βρίσκεται πολύ κοντά στο μέρος όπου ο άντρας μόλις είχε προσγειωθεί.

Ήταν ο Πίτερ. Είχε την εντύπωση πως άκουσε κάτι, όχι πολύ μακριά του, και ήταν βέβαιος ότι ο Κόλιν σερ-

νόταν κάπου εκεί. Έτσι, σύρθηκε κι αυτός προς εκείνη την κατεύθυνση.

Αχά! Τώρα ήταν βέβαιος ότι κάποιος κρυβόταν μέσα σ' εκείνο τον θάμνο. Ο Κόλιν σίγουρα κρυβόταν κάπου εκεί, στη μικρή, ολάνθιστη, έκταση.

Προσεκτικά ο Πίτερ σύρθηκε καταπάνω του. Παραμέρισε τα κλαδιά και, έκπληκτος, είδε έναν άντρα να κρύβεται εκεί πέρα. Δεν ήταν ο Κόλιν!

Όσο για τον άντρα, είχε τρομοκρατηθεί. Είδε ξαφνικά ένα τρομερό, βαμμένο πρόσωπο να τον κοιτάζει άγρια και ένα τσεκούρι να τον σημαδεύει. Δεν φαντάστηκε πως ήταν ξύλινο. Σηκώθηκε μεμιάς και το έβαλε στα πόδια. Ο Πίτερ έμεινε άγαλμα! Τέτοια ήταν η έκπληξή του, που δεν προσπάθησε καν να τον ακολουθήσει.

Μια παρέα θαρραλέων παιδιών ξετρελαίνονται να λύνουν μυστήρια και σκοτεινές υποθέσεις μαζί με τον σκύλο τους τον Σκάμπερ. Αυτοί είναι οι Μυστικοί Επτά, μία από τις δημοφιλέστερες σειρές της πολυβραβευμένης Ένιντ Μπλάιτον που έχει αγαπηθεί από εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Οι Μυστικοί Επτά παίζουν τους Ινδιάνους στο μικρό δάσος. Ξαφνικά, ο Κόλιν αντιλαμβάνεται έναν άγνωστο άντρα πάνω στον φράχτη της γειτονικής έπαυλης. Ο ρόλος του αποκαλύπτεται το ίδιο απόγευμα, όταν από το ραδιόφωνο γίνεται γνωστό ότι έχουν κλαπεί τα μαργαριτάρια της λαίδης Λούσι Τόμας. Τι σχέση μπορεί να έχουν με την υπόθεση οι κλόουν και οι ακροβάτες του τσίρκου που δίνει παραστάσεις στην περιοχή; Έφτασε η ώρα να δείξει τι δαιμόνιο λαγωνικό είναι ο Σκάμπερ!

www.minoas.gr

9 786180 220070
ISBN 978-618-02-2007-0
ΚΩΔ. 22474

7+